

EIROPAS CILVĒKTIESĪBU TIESA
COUR EUROPEENNE DES DROITS DE L'HOMME

CETURTĀ NODAĻA

LIETA „VULIJS [WOOLLEY] pret APVIENOTO KARALISTI”

(Pieteikums Nr. 28019/10)

SPRIEDUMS

STRASBŪRA

2012. gada 10. aprīlī

GALĪGĀ REDAKCIJA

10.07.2012.

Spriedums ir kļuvis galīgs saskaņā ar Konvencijas 44. panta 2. punktu. Tajā var tikt veikti redakcionāli labojumi.

Lietā „Vulijis pret Apvienoto Karalisti”

Eiropas Cilvēktiesību tiesa (Ceturtnā nodaļa), sanākusi kā palāta šādā sastāvā:

Lehs Garlickis [*Lech Garlicki*], priekšsēdētājs,

Nikolass Braca [*Nicolas Bratza*],

Peivi Hirvelē [*Päivi Hirvelä*],

Džordžs Nikolau [*George Nicolaou*],

Ledi Bjanku [*Ledi Bianku*],

Nebojšs Vučiničs [*Nebojša Vučinić*],

Vinsents A. de Gaetāno [*Vincent A. De Gaetano*], tiesneši,

un Lorenss Ērlijs [*Lawrence Early*], nodaļas sekretārs,

pēc savstarpējas apspriešanās 2012. gada 20. martā

pasludina šo spriedumu, kas pieņemts šajā datumā.

PROCEDŪRA

1. Lietas pamatā ir pieteikums (Nr. 28019/10), kuru Lielbritānijas pilsonis Reimonds Vulijis [*Raymond Woolley*] („prasītājs”) 2010. gada 15. aprīlī saskaņā ar Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — Konvencija) 34. pantu iesniedza Tiesai pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti.

2. Prasītāju pārstāvēja *Garstangs Solicitors*, juridiskā firma, kuras birojs atrodas Londonā. Apvienotās Karalistes valdību („valdība”) pārstāvēja tās Ārlietu un sadraudzības lietu biroja (*Foreign and Commonwealth Office*) pārstāve A. Sornaradžaha [*A. Sornarajah*].

3. Ņemot vērā Konvencijas 5. panta 1. punktu un 6. panta 1. punktu, prasītājs iesniedza sūdzību, norādot, ka saistībā ar to, ka Šveice viņu izdeva Apvienotajai Karalistei, ir pārkāpti īpašie noteikumi un saskaņā ar konfiskācijas rīkojumu noteiktā cietumsoda piemērošana pēc izdošanas, kā arī prasītāja apcietināšana nav bijusi likumīga.

4. Palātas priekšsēdētājs 2011. gada 3. janvārī nolēma paziņot valdībai par pieteikumu. Vienlaikus tika lemts par pieteikuma pieņemšanu izskatīšanai un izskatīšanu pēc būtības (29. panta 1. punkts).

FAKTISKIE APSTĀKĻI

I. LIETAS KONKRĒTIE APSTĀKĻI

5. Prasītājs ir dzimis 1953. gadā, un pašreiz viņš atrodas Dovegeitas cietumā [*HMP Dovegate*] Utokseterā [*Uttoxeter*].

A. Pamatinformācija

6. Birmingemas Kroņa tiesa 2002. gada 19. decembrī notiesāja prasītāju par sazvērētību, kuras mērķis bija valsts budžeta apkrāpšana. 2002. gada 20. decembrī prasītājs atzina savu

---

vainu divos nodarījumos, proti, par noziedzīgā darījumā iegūtas peļņas slēpšanu ar mērķi paturēt to vai izvairīties no kriminālvajāšanas, kā arī par īpašuma izvešanu no jurisdikcijas ar mērķi paturēt noziedzīgā darījumā iegūtu peļņu vai izvairīties no kriminālvajāšanas. Tajā pašā dienā viņam piesprieda deviņu gadu cietumsodu par savvērestības noziegumu, nepiemērojot atsevišķu sodu par abiem pārējiem noziegumiem.

7. Apelācijas tiesa 2003. gada 14. decembrī noraidīja prasītāja apelācijas sūdzību par piespriedto sodu.

8. Prasītājs 2005. gada 23. februārī izgāja no Sadburijas atklātā tipa cietuma [*HMP Sudbury*] un aizbēga uz Šveici. Tajā laikā viņš bija izcietis 41 mēnesi un 12 dienas no piespriedtā cietumsoda. Kopumā viņam bija jāizcieš vēl 66 mēneši un 18 dienas. Birmingemas miertiesa 2005. gada 3. martā izdeva orderi prasītāja arestam saistībā ar viņa bēgšanu no likumīga apcietinājuma.

9. Birmingemas Kroņa tiesa 2005. gada 3. martā izdeva arī konfiskācijas rīkojumu saistībā ar prasītājam uzrādīto apsūdzību par savvērestību, kuras rezultātā tika apkrāpts valsts budžets GBP 9 497 784,02 apmērā. Rīkojumā norādītā summa prasītājam bija jāsamaksā līdz 2006. gada 3. aprīlim, un tiesa noteica vēl četru gadu cietumsodu, kas prasītājam būtu jāizcieš pēc piespriedtā deviņu gadu cietuma soda izciešanas, ja rīkojumā norādītā summa netiktu samaksāta. Lai gan prasītājs tiesas sēdē nepiedalījās, viņu pārstāvēja viņa galvenais advokāts.

10. Prasītājam 2005. gada 4. aprīlī liedza iesniegt apelācijas sūdzību par konfiskācijas rīkojumu. Apelācijas tiesa pilnā sastāvā 2007. gada februārī noraidīja prasītāja atjaunināto pieteikumu apelācijas iesniegšanai par konfiskācijas rīkojumu.

11. Pret prasītāju 2007. gada 3. aprīlī tika sagatavots izpildes un maksātnespējas rīkojums, lai mēģinātu atgūt kompensācijas rīkojumā norādīto summu, jo oficiālais parādu piedzinējs bija atguvis tikai GBP 195 000.

B. Izdošanas procedūra

12. Apvienotās Karalistes valdība 2008. gada 6. februārī saskaņā ar 1957. gada Eiropas Padomes Konvenciju par izdošanu pieprasīja Šveices valdībai izdot prasītāju kā notiesātu un apsūdzētu personu. Lūguma par izdošanu pamatā bija fakts, ka prasītājs bija notiesāts par savvērestību un noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, kā arī bija apsūdzēts par bēgšanu no likumīga apcietinājuma.

13. Papildus tika iesniegta Ieņēmumu un muitas prokuratūras prokurora liecība, kurā bija izklāstīts, par kādiem pārkāpumiem prasītājs bija notiesāts, kā arī norādīti atbilstošie tiesību akti. Liecībā bija minēts, ka prasītājam ir jāatgriežas, lai viņš varētu izciest atlikušo viņam piemērotā deviņu gadu cietumsoda termiņu. Tajā bija norāde arī uz konfiskācijas rīkojumu:

“.. Likumā noteikts, ka šāds papildus piesprieds sods ir daļa no kopējā sprieduma. Tāpēc [prasītājam] ir jāatgriežas Apvienotajā Karalistē, lai vajadzības gadījumā varētu izpildīt sodu, kas viņam piesprieds par saistību nepildīšanu.”

14. Diplomātiskajās notās, kas datētas ar 2008. gada 31. martu un 2008. gada 18. aprīli, Šveices Federālais tieslietu birojs lūdza Lielbritānijas iestādēm papildu informāciju par prasītāja nodarījumiem. Lielbritānijas vēstniecība 2008. gada 1. aprīlī un 2008. gada 3. jūnijā atbildēja uz šiem jautājumiem.

---

15. Vo [*Vaud*] kantona (Šveice) izmeklēšanas tiesnesis 2008. gada 12. jūnijā izdeva apcietināšanas orderi. Saskaņā ar orderi minēto prasītājs tika apcietināts 2008. gada 19. jūnijā.

16. Diplomātiskajā notā, kas datēta ar 2008. gada 13. augustu, Šveices Federālais tieslietu birojs uzdeva Apvienotās Karalistes iestādēm šādu jautājumu:

“.. vai lūgums par [prasītāja] izdošanu ir saistīts ar Birmingemas Kroņa tiesas 2005. gada 3. martā pieprasītās konfiskējamās summas nemaksāšanu un izvairīšanos no tās maksāšanas?”

17. Lielbritānijas vēstniecība Bernē diplomātiskajai notai, kas datēta ar 2008. gada 28. augustu un adresēta Šveices Federālajam tieslietu birojam, pievienoja Viņas Majestātes Ieņēmumu un muitas prokuratūras (turpmāk tekstā – Prokuratūra) atbildi. Tā bija šāda:

„Ir svarīgi norādīt, ka netiek izvirzītas nekādas pašreizējas vai potenciālas apsūdzības par izvairīšanos no rīkojuma pildīšanas vai par tajā minētās summas nemaksāšanu. R. Vulija izdošana netiek lūgta saistībā ar konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu; izdošana tiek lūgta saistībā ar vienu apsūdzību par bēgšanu no likumīga apcietinājuma, un tās mērķis ir nodrošināt, lai attiecīgā persona izciestu visu sodu, kas tai ir piespriests par krāpšanu.

Konfiskācijas rīkojums ietilpst R. Vulijam piespriestajā sodā. Atbilstoši attiecīgajiem tiesību aktiem šādi rīkojumi tiek piemēroti tāpat kā naudas sodi. Ja Kroņa tiesa kādai personai piemēro naudas sodu, tā šai personai var dot laiku soda atmaksāšanai, tomēr tiesai ir jāizdod rīkojums, nosakot apcietinājuma periodu, kas attiecīgajai personai ir jāizcieš kā galējs līdzeklis, ja parāda summa netiek atmaksāta vai atgūta. Šajā lietā konfiskācijas rīkojums tika izdots 2005. gada 3. martā; tiesnesis R. Vulijam atvēlēja laiku soda naudas atmaksai līdz 2006. gada 3. aprīlim, kā arī noteica četru gadu papildu cietumsodu saistību nepildīšanas gadījumā. Rīkojums vēl nav izpildīts, un šī iestāde veica pasākumus tā izpildei.

Cietumsoda piespriešana par saistību neizpildi ir viens no daudziem līdzekļiem, ko tiesa var izmantot, lai īstenotu neizpildītu rīkojumu. Soda izpildi tiesa var iniciēt pēc savas gribas vai pēc prokurora lūguma. Pirms piespriešot soda izpildes tiesnešu pienākums ir uzklaut apsūdzētā priekšlikumus atmaksai un lemt par to, vai kāda no pārējām izpildes metodēm varētu būt lietderīga. Šādā procesā [prasītājam] būtu iespēja norādīt savus apsvērumus. [Prasītājam] joprojām ir iespēja jebkurā laikā izpildīt konfiskācijas rīkojumu, un, ja viņa līdzekļi nav pietiekami konfiskācijas rīkojuma izpildei, viņš var vērsties Augstākajā tiesā, lai saņemtu rakstisku apliecinājumu par līdzekļu nepietiekamību. Ja šāds apliecinājums tiek izsniegts, viņš pēc tam var vērsties Kroņa tiesā ar lūgumu samazināt konfiskācijas rīkojumā norādīto summu ..”

18. 2008. gada 26. septembrī Šveices Federālais tieslietu birojs pieņēma lēmumu par izdošanu. Tajā bija teikts:

“1. Interpola birojs Londonā 2005. gada 21. aprīlī pieprasīja apcietināt un izdot personu, kurai bija jāizcieš atlikušais deviņu gadu cietumsoda termiņš, ko 2002. gada 20. decembrī Birmingemas Kroņa tiesa bija piespriedusi par krāpšanu un noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju.

2. Diplomātiskajā notā, kas datēta ar 2008. gada 6. februāri, Lielbritānijas vēstniecība Bernē lūdza izdot attiecīgo personu.”

19. Turpinājums:

“13. Diplomātiskajā notā, kas datēta ar 2008. gada 28. augustu, Lielbritānijas vēstniecība informēja Federālo tieslietu biroju, ka lūgums par attiecīgās personas izdošanu ir saistīts ar slēpšanos no tiesas, nevis ar tās summas nemaksāšanu, kas norādīta konfiskācijas rīkojumā un ko savā 2005. gada 3. marta lēmumā noteica Birmingemas Kroņa tiesa.”

20. Lēmumā bija teikts, ka, lai lūgtu personas izdošanu, noziegumam, saistībā ar kuru izdošana tiek lūgta, ir jābūt uzskatāmam par noziegumu abās valstīs. Federālais tieslietu birojs daļēji izvērtēja informāciju saistībā ar noziegumu, par kura izdarīšanu tika piemērots deviņu gadu cietumsods. Tas ņēma vērā prasītāja iebildi, ka lūgumā par izdošanu nav skaidri pateikts,

---

vai izdošana tiek pieprasīta arī par pārkāpumu saistībā ar slēpšanos no tiesas un par konfiscējamās summas nemaksāšanu, kas atbilstoši Šveices tiesību aktiem nav sodāma rīcība.

21. Federālais tieslietu birojs lēma, ka, tā kā Šveices Kriminālkodekss neparedz sodu par slēpšanos no tiesas, par šo nodarījumu persona netiek izdota. Tas norādīja, ka izdošana netiek lūgta par konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu, tāpēc nav vajadzības lūgt Lielbritānijas iestādēm garantiju šajā jautājumā, jo nekas neliecina par to, ka tās nepildīs noteikumu, kas nosaka, ka personu var tiesāt vienīgi par to noziegumu, par kura veikšanu tā tikusi izdota.

22. Attiecīgā persona tika izdota par nodarījumiem, kas minēti Lielbritānijas vēstniecības 2008. gada 6. februāra lūgumā par izdošanu, kā arī 2008. gada 1. aprīlī un 3. jūnijā iesniegtajos papildu dokumentus, izņemot par slēpšanos no tiesas.

23. Prasītājs 2008. gada 29. oktobrī Šveices Federālajā Krimināltiesā iesniedza apelācijas sūdzību. Federālā Krimināltiesa 2009. gada 5. februārī apstiprināja Federālā tieslietu biroja lēmumu. Krimināltiesa apkopoja lietas faktus un ņēma vērā Lielbritānijas vēstniecības norādi, ka lūgums par izdošanu skar vienīgi slēpšanos no tiesas, nevis konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu.

24. Atbildot uz prasītāja kritiku attiecībā uz Federālā tieslietu biroja lēmumu par nespēju novērst izdošanu, kas tiek lūgta nolūkā sākt tiesvedību par konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu, tiesa norādīja, ka Lielbritānijas iestādes ir skaidri pateikušas, ka personas izdošana netiek lūgta par konfiskācijas rīkojumā norādītās summas nemaksāšanu, un uzskatīja, ka šāds paziņojums ir pietiekami skaidrs un atbilstošs, lai kļiedētu prasītāja šaubas.

25. Prasītājs 2009. gada 10. februārī Šveices Federālajā Augstākajā tiesā iesniedza apelācijas sūdzību. Federālā Augstākā tiesa 2009. gada 26. februārī lēma, ka apelācijas sūdzība nav pieņemama. Savā spriedumā tā apkopoja Federālās Krimināltiesas secinājumus.

“.. Iesniedzēja iestāde ir nepārprotami atteikusies no tiesībām lūgt personas izdošanu par sodu, kas saistīts ar konfiskācijas [rīkojuma] nepildīšanu..”

26. Prasītājs 2009. gada 10. martā tika izdots Apvienotajai Karalistei un atgriezās cietumā, lai izciestu atlikušo soda termiņu.

C. Izpildes process

27. Prokuratūra 2009. gada aprīlī vērsās Birmingemas miertiesā nolūkā izpildīt četru gadu cietumsodu, kas prasītājam bija piemērojams konfiskācijas rīkojuma nepildīšanas gadījumā.

28. Šveices Federālā tieslietu biroja vadītājs 2009. gada 5. maijā nosūtīja elektronisku vēstuli Prokuratūrai, norādot, ka tādā gadījumā tiktu pārkāpti īpašie noteikumi.

29. Prokuratūra 2009. gada 29. jūlijā rakstīja Šveices iestādēm, norādot, ka tā paredz turpināt rosināt četru gadu cietumsoda piemērošanu. Tā norādīja, ka izdošana tika lūgta saistībā ar valsts budžeta apkrāpšanu („nodarījums, par kuru piemēro izdošanu”), par ko prasītājs ir notiesāts, kā arī par bēgšanu no likumīga apcietinājumu, par ko prasītājs ir apsūdzēts. Attiecībā uz pēdējo minēto pārkāpumu personas izdošana tika atteikta. Attiecībā uz konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu vēstulē bija norādīts:

„Kamēr tika izskatīts lūgums par izdošanu, Šveices iestādes uzdeva jautājumu (..), vai „lūgums par [prasītāja] izdošanu ir saistīts ar Birmingemas Kroņa tiesas 2005. gada 3. martā pieprasītās konfiscējamās summas nemaksāšanu un izvairīšanos no tās maksāšanas?”

Sniedzot atbildi, centāmieš paskaidrot, ka nekāda apsūdzība par rīkojuma nepildīšanu netiek izvirzīta, ka rīkojums ietilpst spriedumā par nodarījumu, par kuru piemēro izdošanu, un, ja rīkojums netiks izpildīts, tiks aktivizēts papildu sods par saistību nepildīšanu.

Tā kā sods par nemaksāšanu ir daļa no soda par nodarījumu, par kuru piemēro izdošanu, nebija iespējams vai vajadzīgs lūgt personas izdošanu saistībā ar šo sodu; tā bija daļa no soda par nodarījumu, par kuru tiek lūgta izdošana, tāpēc uz to attiecas arī lūguma par izdošanu noteikumi.

No dokumentos minētā izriet, ka, mūsdiā, R. Vulijs tika nosūtīts atpakaļ, pamatojoties uz to, ka iepriekš minētais papildu sods par saistību nepildīšanu netiks izpildīts. Šķiet, šāds lēmums ir pieņemts saistībā ar pārprastu Pieprasītājas valsts nostāju, kas minēta dokumentos, kuri Federālajā tieslietu birojā iesniegti kā papildinājums lūgumam par izdošanu.”

30. Atsaucoties uz 1968. gada Kriminālapelācijas likuma (*Criminal Appeal Act*) 50. sadaļu (sk. 55. punktu turpmāk dokumentā), Prokuratūra paskaidroja, ka sodu par nodarījumu, uz kuru attiecas izdošana, veido vairākas komponentes, tostarp cietumsods par attiecīgo noziegumu, konfiskācijas rīkojumā paredzētā finansiālā sankcija, kā arī ieslodzījums soda nesamaksāšanas gadījumā. Vēstulē bija teikts:

„Izmantošu šo iespēju, lai Šveices Konfederācijas valdībai apliecinātu, ka AK pilda starptautiskās saistības un ievēros īpašos noteikumus paredzēto.

Tomēr šeit minēto un, manuprāt, acīmredzamo iemeslu dēļ par saistību nepildīšanu piespriedā soda izpilde šajos apstākļos nav uzskatāma par Apvienotās Karalistes pārkāpumu attiecībā uz īpašiem noteikumiem, kas minēti Konvencijā vai AK tiesību aktos.”

31. Federālais tieslietu birojs 2009. gada 24. augustā vēstulē Lielbritānijas vēstniecībai norādīja, ka, ja AK iestādes paredz paplašināt lūgumu par izdošanu, lai attiecinātu to arī uz konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu, tām būs jārikojas atbilstoši Eiropas Padomes Konvencijas par izdošanu 14. pantā minētajām prasībām (sk. 67. punktu turpmāk dokumentā).

32. Miertiesa 2009. gada 4. septembrī saņēma Prokuratūras iesniegumu izpildīt par saistību nepildīšanu piespriedāto sodu. Prasītājs iebilda, ka tiesvedību aizliedz īpašie noteikumi, kuri paredz ierobežojumus izdotas personas notiesāšanai vai sodīšanai, attiecinot to tikai uz nodarījumu, par kuru attiecīgā persona ir izdota. Apgabala tiesnesis norādīja, ka prasītāja prasība ir strīdīga, tomēr uzskatīja, ka vienīgi Augstākā tiesa ir kompetenta izvērtēt procesa argumenta ļaunprātīgu izmantošanu. Tāpēc viņš pasludināja pārtraukumu lietas izskatīšanā, lai dotu iespēju pusēm ierosināt kasācijas tiesvedību.

33. Prasītājs 2009. gada 18. septembrī iesniedza prasību kasācijas tiesā, lūdzot izdot rīkojumu liegt Apgabala tiesnesim turpināt izvērtēt Prokuratūras iesniegumu, uzskatot, ka šāda tiesvedība ir procesa ļaunprātīga izmantošana, kā arī lūdzot izdot rīkojumu liegt Apgabala tiesnesim turpināt izvērtēt Prokuratūras iesniegumu, jo tādējādi tiek pārkāpta 2003. gada Likuma par izdošanu 151. sadaļa („2003. gada Likums” — sk. 60.–63. punktu turpmāk dokumentā).

34. Prokuratūra 2009. gada 25. septembrī iesniedza prasību izskatīšanai tiesā, cita starpā lūdzot apliecināt, ka iesniegums par saistību nepildīšanu piespriedāto soda izpildi nav procesa ļaunprātīga izmantošana, kā arī apliecināt, ka iesniegums izpildīt šo sodu nav pretrunā 2003. gada Likuma 151. sadaļā minētajam.

---

35. Augstākā tiesa 2009. gada 5. oktobrī deva atļauju atzīt Prokuratūras iesniegumā norādīto prasību. Vēlāk abas prasības tika apvienotas, un prasītāja lūguma izskatīšana tika atlikta līdz Prokuratūras prasības izskatīšanai pastāvīgā tiesas sēdē, kurā piedalījās tiesa pilnā sastāvā.

36. Tiesas sēde abu prasību lietā notika 2009. gada 19. novembrī. Tiesa uzklusēja abu pušu advokātu argumentus. Tiesas sēdes noslēgumā Augstākā tiesa apmierināja Prokuratūras prasību par izskatīšanu kasācijas tiesā, noraidīja prasītāja iesniegumu atļaujas saņemšanai vērsties kasācijas tiesā un norādīja, ka laikus sniegs pamatotu spriedumu.

37. Miertiesā 2010. gada 12. janvārī atsāka tiesas sēdi, kurā izskatīja Prokuratūras pieteikumu. Apgabala tiesnesis piesprieda prasītājam četrus gadus cietumsodu.

38. Augstākā tiesa 2010. gada 15. janvārī sniedza pamatotu spriedumu attiecībā uz prasībām par izskatīšanu kasācijas tiesā. Tā norādīja, ka šajā lietā nav aizdomu par „tīšu ļaunprātību” saistībā ar izdošanas procedūru vai Šveices iestāžu apzinātu maldināšanu, vai izdošanas procedūras nekorektumu.

39. Tiesa apliecināja savu pilnīgu pārliecību par to, ka sods par saistību nepildīšanu ir daļa no sākotnējā sprieduma, jo neatņemami ietilpst konfiskācijas rīkojumā, kas savukārt nešaubīgi ir daļa no sākotnējā sprieduma. Tā uzskatīja — arguments, ka vispirms ir jāpierāda komisijai cita atsevišķa pārkāpuma esamība, lai varētu piemērot par saistību nepildīšanu piespriesto sodu, nekādā ziņā nav patiens, un tā nekavējās to noraidīt.

40. Attiecībā uz otru prasītāja argumentu — ja sods par saistību nepildīšanu ir daļa no sākotnējā soda un tā izpildes procedūra būtībā ir process, kurā prasītājs tiek sodīts par sākotnējiem pārkāpumiem, tad ir jābūt arī tādām mehānismam, kas paredzēts Šveices iestāžu atrunas izskatīšanai, — tiesa puda atkārtotu pārliecību par šā pieteikuma nepamatotību un uzskatīja, ka Šveices atruna ir radusies tādēļ, ka valsts iestādes ir pārpratušas Apvienotās Karalistes „skaidri pausto lūgumu”.

41. Tiesa apkopoja Šveices un Lielbritānijas iestāžu savstarpējo informāciju pirms prasītāja izdošanas un piekrita Prokuratūras advokātam, ka Lielbritānijas 2008. gada 28. augusta diplomātiskajā notā, kas lasāma kopumā, ir nepārprotami teikts, ka izdošana netiek lūgta saistībā ar konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu, jo šādas faktiskas vai ierosinātas apsūdzības nemaz nav; konfiskācijas rīkojums ir daļa no sprieduma, kas noteikts par pārkāpumiem, par kuriem prasītājs ir notiesāts un par kuriem tiek pieprasīta viņa izdošana. Turpinājums:

„Citiem vārdiem sakot, izdošana īpaši par soda nemaksāšanu nav jālūdz, jo konfiskācijas rīkojums ir tikai daļa no soda par pārkāpumiem, par kuriem attiecīgā persona ir izdodama, un atsevišķas attiecīgas apsūdzības nav.”

42. Tiesa secināja, ka par saistību nepildīšanu piespriestā soda izpilde nepārkāptu īpašos noteikumus, ko paredz 2003. gada Likuma 151. sadaļa un Eiropas Padomes Konvencijas par izdošanu 14. pants.

43. Attiecībā uz argumentu, ka par saistību nepildīšanu piespriestā soda izpilde ir procesa ļaunprātīga izmantošana, tiesa secināja:

“33. ... Ņemot vērā tiesas lēmumu, ka īpašie noteikumi šajā lietā nav pārkāpti, tiesa stingri secina, ka nav konstatējama arī tā procesa ļaunprātīga izmantošana, kas saistīts ar tiesvedību par saistību nepildīšanu piespriestā soda izpildei pret R. Vuliju šajā lietā, par spīti tam, ka Šveices iestādes ir pārpratušas šo nostāju un ir paudušas iebildes.”

---

44. Tiesa secināja, ka Šveices tiesu lēmumi un izteikumi par sodu saistībā ar konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu Apvienotās Karalistes tiesām gluži vienkārši nav saistoši un īpašie noteikumi nav pārkāpti. Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa bija pārliecināta, ka Apvienotā Karaliste nav tīši maldinājusi Šveices iestādes, ka tā vienmēr ir skaidri paudusi savu nodomu un nav notikusi nepareiza vai netaisnīga manipulēšana ar izdošanas procesu vai piespriedē soda izpildi.

45. Prasītājs 2010. gada 4. februārī vērsās Augstākajā tiesā ar lūgumu apstiprināt sabiedrības nozīmes tiesību jautājumus un atļaut iesniegt apelācijas sūdzību par Augstākās tiesas spriedumu. Tiesa 2010. gada 16. februārī noraidīja šos lūgumus.

46. Šveices Federālais tieslietu birojs 2010. gada 19. martā vēstulē Lielbritānijas vēstniecībai atkārtoti norādīja:

„Nosūtot diplomātisko notu 2008. gada 28. augustā, vēstniecība nosūtīja Šveices Federālajam tieslietu un policijas departamentam Lielbritānijas iestāžu vēstuli, kurā bija norādīts, ka personas izdošana netiek lūgta par konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu. Atbilstoši vēstulē minētajam šis aspekts izdošanas procedūrā netika ņemts vērā un lēmumā nav apskatīts. Tāpēc persona nav izdota par konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu.”

47. Federālais tieslietu birojs norādīja, ka, ja Lielbritānijas iestādes būtu īstenojušas piespriedē četru gadu cietumsodu par konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu, tad tiktu pārkāpti īpašie noteikumi.

48. Atbilstoši pirmstermiņa atbrīvošanas noteikumiem prasītāju 2010. gada aprīlī atbrīvoja no deviņu gadu ieslodzījuma, ko tam piemēroja par nodarījumu, kura dēļ viņš tika izdots. Pašreiz šī persona atrodas apcietinājumā, kur izcieš cietumsodu, kurš tai piemērots par konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu.

49. Lielbritānijas vēstniecība Bernē 2010. gada 26. jūnijā nosūtīja diplomātisko notu Šveices valdībai, atkārtoti norādot, ka par saistību nepildīšanu piespriedē soda izpilde nav pretrunā īpašos noteikumos minētajam principam.

50. Šveices Federālais tieslietu departaments 2010. gada 14. septembrī nosūtīja atbildes vēstuli. Tas norādīja, ka nepiekrīt Lielbritānijas iestāžu un tiesu interpretācijai attiecībā uz īpašiem noteikumiem, un atkārtoja, ka, pēc tā domām, par saistību nepildīšanu piespriedē cietumsoda piemērošana prasītājam ir pretrunā īpašajiem noteikumiem. Tas pieprasīja, lai Lielbritānijas iestādes lūdz paplašināt lūgumu par personas izdošanu atbilstoši Eiropas Padomes Konvencijas par izdošanu 14. pantam (sk. 67. punktu turpmāk dokumentā) vai arī atbrīvo prasītāju.

II. ATTIECĪGIE VALSTS TIESĪBU AKTI UN PRAKSE

A. Konfiskācijas rīkojumi

1. Apvienotā Karaliste

51. Attiecīgajā laikposmā 1988. gada Tiesībaizsardzības likuma 71. sadaļa („1988. gada Likums”) paredzēja konfiskācijas rīkojumu izdošanu. Tas noteica tiesai pienākumu — ja pastāv iespēja piemērot konfiskācijas rīkojumu, pirms soda piespriešanas rīkojas šādi:

„1.A Vispirms tiesa lemj, vai pārkāpējs ir guvis labumu no attiecīgas noziedzīgas darbības.

1.B (..) ja tiesa lemj, ka pārkāpējs ir guvis labumu no attiecīgas noziedzīgas darbības, tā:

a) nosaka .. summu, kas attiecīgās personas lietā atgūstama, piemērojot šo sadaļu, un

b) izdod rīkojumu atbilstoši šai sadaļai, nosakot pienākumu pārkāpējam atmaksāt attiecīgo summu.”

52. 1988. gada Likuma 75. sadaļa un 2000. gada Likuma par krimināltiesu pilnvarām (*Powers of Criminal Courts*) 139. sadaļa (soda piespriešana) paredz, ka Kroņa tiesa var noteikt laikposmu soda naudas atmaksai, ja tā izdod konfiskācijas rīkojumu. Izdodot rīkojumu, tai ir arī jānosaka ieslodzījuma termiņš, kas soda atmaksātājam būtu jāizcieš, ja atmaksājāmā summa netiktu pienācīgi laikā samaksāta vai netiktu atgūta.

53. 1988. gada Likuma 75. sadaļas 5.A punkts paredz:

„Ja apsūdzētais izcieš cietumsodu vai atrodas apcietinājumā saistībā ar konfiskācijas rīkojumā norādītās summas nemaksāšanu, konfiskācijas rīkojums netiek atcelts, ciktāl tas attiecas uz jebkuru citu īstenošanas metodi.”

54. Noteikumi par konfiskācijas rīkojumiem 1988. gada Likumā tika atcelti, un 2003. gada 24. martā tos aizstāja ar 2002. gada Likumu par nelikumīgi iegūtiem līdzekļiem. Šajā lietā šīs pārmaiņas nav būtiskas.

55. 1968. gada Kriminālapelācijas likuma (ar grozījumiem) 50. sadaļā apskatīts jēdziens „spriedums”. Tajā teikts:

„1. Šajā likumā „spriedums” par pārkāpumu ir jebkurš tiesas rīkojums, izskatot kāda pārkāpēja lietu, tostarp

(..)

e) konfiskācijas rīkojums saskaņā ar 1988. gada Tiesībaizsardzības likuma VI daļu..”

56. 1980. gada Likuma par miertiesu (*Magistrates' Court Act*) 76. sadaļa paredz miertiesai pilnvaras izdot pavēli par apcietināšanu nolūkā izpildīt piespriehtu cietumsodu, ko Kroņa tiesa ir noteikusi nemaksāšanas gadījumā.

2. Šveice

57. Saskaņā ar Šveices tiesību aktiem civiltiesībās, administratīvajās tiesībās vai krimināltiesībās indivīdam var noteikt pienākumu samaksāt konkrētu naudas summu.

58. Ja šādu pienākumu nosaka civiltiesību vai administratīvo tiesību ietvaros, aizmuguriski parādniekam nevar piemērot citu sodu kā vien parasto izpildes procesu ar mērķi panākt parādnieka līdzekļu piespiedu izpārdošanu, lai dzēstu parādu un jebkādas piemērojamos procentu maksājumus.

59. Krimināltiesību saistībā personai var pieprasīt atmaksāt naudas summu, nosakot naudas sodu, ko piemēro pēc notiesāšanas par noziedzīgu nodarījumu. Ja naudas sods netiek atmaksāts, neatmaksātājam pusei piespriež atbilstošu cietumsodu, kas dzēš naudas sodu. Ja apsūdzētā persona ir guvusi finansiālu labumu no noziedzīgā nodarījuma, var pieprasīt gūtajam labumam ekvivalentu kompensāciju. Nemaksāšanas gadījumā attiecīgā summa ir atgūstama saskaņā ar Šveices tiesību aktiem par parāda piedziņu un bankrotu. Nav noteikumu, kas paredzētu cietumsoda aizmugurisku izciešanu.

B. Izdošana

60. Attiecīgajā laikposmā prasītāja izdošanu noteica 2003. gada Likuma par izdošanu 151. sadaļa. To piemēro, ja personu Apvienotajai Karalistei izdod no konkrētām valstīm (tostarp Šveices). Likuma 151. sadaļas 2. punktā ir norādīts šādi:

„Attiecīgās personas lietu par pārkāpumu, kas nodarīts pirms šīs personas izdošanas, var izskatīt Apvienotajā Karalistē tikai tad, ja:

a) pārkāpums atbilst sadaļas 3. punktā minētajam vai

b) ir izpildīti apstākļi, kas minēti sadaļas 4. punktā.”

61. Sadaļas 3. punktā minētie pārkāpumi ir šādi:

„a) pārkāpums, par kuru attiecīgā persona tiek izdota;

b) pārkāpums, par kuru ar to saistītajā [izdevējā] teritorijā ir sniegta informācija;

c) pārkāpums, attiecībā uz ko [izdevējas] teritorijas uzdevumā ir dota piekrišana par personu, kuras lieta tiek izskatīta.”

62. Sadaļas 4. punktā minētie apstākļi ir šādi:

„a) persona ir atgriezusies teritorijā, no kuras tika izdota, vai

b) personai ir bijusi iespēja pamest Apvienoto Karalisti.”

63. Likuma 151. sadaļas 5. punktā ir skaidrots, ka personas „lietu par pārkāpumu izskata” Apvienotajā Karalistē, ja šī persona tur tiek tiesāta vai ir aizturēta, lai tiesātu.

64. Sākot ar 2010. gada 25. janvāri, 2003. gada Likuma 151. sadaļu aizstāj 151.A sadaļa ar līdzīgiem nosacījumiem.

III. EIROPAS PADOMES KONVENCIJA PAR IZDOŠANU

65. Eiropas Padomes 1957. gada Konvencija par izdošanu reglamentē personu izdošanu starp Šveici un Apvienoto Karalisti. Tās 1. pantā ir teikts:

„Līgumslēdzējas Puses saskaņā ar šajā konvencijā izklāstītajiem noteikumiem un nosacījumiem apņemas nodot cita citai visas personas, attiecībā uz kurām Pieprasītājas Puses kompetentās varas iestādes ir sākušas procesuālās darbības saistībā ar nodarījumu vai arī attiecībā uz kurām minētās varas iestādes vēlas izpildīt sodu vai aresta orderi.”

66. Šīs konvencijas 2. pantā ir izskatīts jautājums par abpusējas sodāmības nepieciešamību, un tas nosaka, ka izdošana ir pieļaujama par nodarījumiem, kuri atbilstoši pieprasītājas puses un lūguma saņēmējas puses likumdošanas aktiem ir sodāmi.

67. Konvencijas par izdošanu 14. pantā ir izklāstīti īpašie noteikumi:

“1. Attiecībā uz izdoto personu nedrīkst veikt procesuālās darbības, nedrīkst to sodīt vai arestēt ar mērķi izpildīt sodu vai aresta orderi par jebkuru citu pirms šīs personas nodošanas izdarītu nodarījumu, sakarā ar kuru tā nebija izdota, nedz arī ierobežot tās personīgo brīvību nekādu citu iemeslu dēļ, izņemot šādus gadījumus:

---

a) kad Puse, kura attiecīgo personu nodevusi, tam piekrīt. Lūgums dot piekrišanu jāiesniedz, pievienojot 12. pantā minētos dokumentus un jebkura saistībā ar attiecīgo nodarījumu izdotās personas sniegtā paziņojuma juridisko nostiprinājumu. Piekrišana ir jādod, ja nodarījumam, sakarā ar kuru tā tiek lūgta, pašam par sevi var piemērot izdošanu saskaņā ar šīs Konvencijas noteikumiem;

b) kad personai ir bijusi iespēja atstāt tās Puses teritoriju, kurai persona nodota, bet tā šo iespēju nav izmantojusi 45 dienu laikā pēc savas pilnīgās atbrīvošanas vai arī pēc šīs teritorijas atstāšanas ir atgriezušies tajā.”

JURIDISKAIS PAMATOJUMS

I. KONVENCIJAS 5. PANTA 1. PUNKTA IESPĒJAMĀIS PĀRKĀPUMS

68. Prasītājs apgalvoja, ka nav likumīgi piemērot četru gadu cietumsodu par konfiskācijas rīkojumā norādītās summas nemaksāšanu, jo tas ir pretrunā īpašiem noteikumiem, turklāt šāda rīcība ir patvaļīga, jo Apgabala tiesnesis, nosakot piespriedē soda izpildi, rīkojās ārpus savām pilnvarām. Viņš atsauca uz Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 5. panta 1. punktu, kur teikts:

“1. Ikvienam cilvēkam ir tiesības uz brīvību un personas neaizskaramību. Nevienam nedrīkst atņemt brīvību, izņemot sekojošos [šādos] gadījumos un likumā noteiktā kārtībā:

a) ja kāda persona tiek likumīgi aizturēta uz kompetentas tiesas sprieduma pamata.”

69. Valdība šo argumentu apstrīdēja.

A. Pieņemamība

70. Tiesa norāda, ka Konvencijas 35. panta 3. punkta izpratnē šī sūdzība nav acīmredzami nepamatota. Tiesa vēl piebilst, ka nav nekāda pamata šo sūdzību nepieņemt. Tāpēc pieteikums ir pasludināms par pieņemamu.

B. Lietas būtība

1. Pušu iesniegumi

a) Prasītājs

71. Sākumā prasītājs apgalvoja, ka apcietinājums, kas ir pretrunā īpašiem noteikumiem, var radīt Konvencijas 5. panta 1. punkta pārkāpumu. Attiecībā uz to, vai šajā lietā iepriekš minētie noteikumi ir pārkāpti, prasītājs apgalvoja, ka pretēji Augstākās tiesas konstatējumiem viņš netiek tiesāts vienīgi par tiem nodarījumiem, par kuriem ir izdots. Viņš uzskatīja, ka šī Tiesa var izsludināt savu spriedumu jautājumā par to, vai īpašie noteikumi šajā lietā ir pārkāpti, uzsverot, ka šī Tiesa ir galīgais šķīrējtiesnesis jautājumā par Konvencijas tiesībām un ka, pat ja ir jāizskata jautājums par atbilstību valsts tiesību aktiem, Tiesas uzdevums ir īstenot pārskatīšanas tiesības.

72. Prasītājs apstrīdēja lietas „*Phillips* pret Apvienoto Karalisti”, Nr. 41087/98, ECT 2001-VII, izraudzīšanos par pamatojumu spriedumam, kas noteica, ka konfiskācijas rīkojuma izpilde ir daļa no sākotnēji piemērotā sprieduma. Viņš norādīja, ka *Phillips* lietas gadījumā runa bija par konfiskācijas rīkojuma izpildi, nevis par tiesvedību saistībā ar apcietinājuma piemērošanu nemaksāšanas gadījumā. Prasītājs ņēma vērā Tiesas 2005. gada 1. februāra spriedumu lietā „*Crowther* pret Apvienoto Karalisti”, Nr. 53741/00, ar ko noteica, ka visa

---

tiesvedība no kriminālapsūdzības izvirzīšanas līdz konfiskācijas rīkojuma izpildei ir uzskatāma par vienu tiesvedības kopumu 6. panta 1. punkta mērķiem. Tomēr viņš lūdza Tiesu izvērtēt šo konstatējumu vēlreiz, ņemot vērā šīs lietas apstākļus.

73. Prasītājs arī norādīja, ka Apvienotā Karaliste nedrīkstēja neņemt vērā atrunas, kuras Šveices iestādes pauda, apmierinot lūgumu par izdošanu. Bija skaidrs, ka persona tika izdota, pamatojoties uz to, ka nav piemērojams par saistību nepildīšanu piespriestais sods. Prasītājs neuzskatīja, ka ir noticis pārpratoms. Pat ja Prokuratūras patiesais nodoms patiesi būtu pārprasts, Šveices tiesu lēmumi tomēr bija nepārprotami un spēkā esoši. Atbilstošais tiesiskās aizsardzības līdzeklis, ko varēja īstenot Prokuratūra, bija piekrišana izpildes procesam saskaņā ar Eiropas Padomes Konvencijas par izdošanu 14. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 2003. gada Likuma 151. sadaļas 3. punkta c) apakšpunktu.

b) Valdība

74. Valdība uzsvēra, ka 2003. gada Likums valsts tiesību aktos paredz pilnīgu Eiropas Padomes Konvencijas par izdošanu 14. pantā minēto īpašo noteikumu spēkā esamību. Tā norādīja, ka prasītāja lieta tika izskatīta vienīgi par to nodarījumu, par kuru tas ir izdots, proti, par sazvērētību saistībā ar valsts budžeta apkrāpšanu, un pret šo personu netika virzīta tiesvedība vai noteikts spriedums par kādu citu nodarījumu. Tā apgalvoja, ka konfiskācijas rīkojums ir finansiāla sankcija par pārkāpumu, kas saistīts ar sazvērētību apkrāpt valsts budžetu, un ka cietumsods par saistību nepildīšanu netiek piemērots par apsūdzībām vai izmeklēšanu kādā citā nodarījumā. Abi iepriekš minētie aspekti ietilpst prasītājam piespriestajā sākotnējā spriedumā. Valdība uzskatīja, ka šāds skaidrojums atbilst Tiesas spriedumiem iepriekš minētās *Phillips* lietas 32. punktā, kā arī iepriekš minētajā *Crowther* lietā.

75. Turklāt valdība konstatēja, ka prasītāja iesniegumi jau iepriekš ir pilnīgi izskatīti valsts tiesās un ir noraidīti. Augstākā tiesa bija pasludinājusi pilnīgi pamatotu spriedumu, rūpīgi izskatot attiecīgās valsts tiesību normas un konkrētos faktus prasītāja lietā. Tā secināja, ka īpašo noteikumu pārkāpums nav konstatējams. Valdība norādīja, ka Tiesas uzdevums nav ar savu spriedumu aizstāt valsts tiesu spriedumu vai rīkoties kā ceturtajai apelācijas instancei.

76. Attiecībā uz Šveices iestāžu nostāju valdība norādīja uz diviem aspektiem. Pirmkārt, tā uzskatīja, ka Augstākā Tiesa nekļūdījās, uzskatot, ka Šveices iestādes ir pārpratušas pamatojumu lūgumam par izdošanu. Otrkārt, tā norādīja, ka Šveices un Lielbritānijas iestāžu izpratnes atšķirības neattiecas uz īpašiem noteikumiem, jo tie prasītāja lietā tika ņemti vērā. Šīs lietas faktiem tika piemēroti valsts tiesību akti, tostarp 2003. gada Likuma 151. sadaļa.

2. Tiesas atbilde

a) Vispārēji principi

77. Attiecībā uz apcietinājuma „likumību” Konvencija būtībā norāda uz valsts tiesību aktiem, tomēr attiecīgā gadījumā var norādīt arī uz citām piemērojamām tiesību normām, tostarp tām, kuru pamatā ir starptautiskās tiesības (sk. spriedumu lietā „*Medvedyev* un citi pret Franciju” [GC], Nr. 3394/03, 79. punktu, ECT 2010). Visos gadījumos tā nosaka pienākumu nodrošināt atbilstību attiecīgo tiesību aktu materiālajām un procesuālajām normām (sk. spriedumu lietā „*Öcalan* pret Turciju” [GC], Nr. 46221/99, 83. punktu, ECT 2005—IV; lietā „*Saadi* pret Apvienoto Karalisti” [GC], Nr. 13229/03, 67. punktu, ECT 2008; kā arī iepriekš minētajā lietā „*Medvedyev* un citi”). Vispirms valsts iestādēm, jo īpaši tiesām, ir pienākums interpretēt un piemērot vietējos tiesību aktus, pat ja tajos ir atsaucies uz starptautiskiem tiesību aktiem vai

---

nolīgumiem, un tiesas uzdevums ir novērtēt, vai šādi lēmumi atbilst Konvencijā minētajam (lieta „*Bosphorus Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi* pret Īriju” [GC], Nr. 45036/98, 143. punkts, ECT 2005-VI). Tomēr, tā kā saskaņā ar 5. panta 1. punktu neatbilstība vietējiem tiesību aktiem ir Konvencijas pārkāpums, tiesa var īstenot un tai ir jāīsteno noteiktas pilnvaras izvērtēt, vai ir nodrošināta atbilstība šiem tiesību aktiem (sk. 1996. gada 10. jūnija spriedumu lietā „*Benham* pret Apvienoto Karalisti”, 41. punktu, *Reports of Judgments and Decisions*, 1996-III; spriedumu lietā *Öcalan*, minēts iepriekš dokumentā, 84. punkts; kā arī 2011. gada 24. novembra spriedumu lietā „*Schönbrod* pret Vāciju”, Nr. 48038/06, 82. punktu).

78. Turklāt ir skaidrs, ka atbilstība tiesību aktiem nav pietiekami spēcīgs arguments, lai brīvības atņemšanu uzskatītu par „likumīgu”. Konvencijas 5. panta 1. punktā teikts, ka brīvības atņemšanai jābūt tādai, kas atbilst mērķim par personas aizsardzību pret patvaļu (sk. 1988. gada 29. februāra spriedumu lietā „*Bouamar* pret Beļģiju”, 47. punktu, *Series A* Nr. 129; 1996. gada 15. novembra spriedumu lietā „*Chahal* pret Apvienoto Karalisti”, 118. punkts, *Reports* 1996-V; kā arī spriedumu lietā *Saadi*, minēts iepriekš dokumentā, 67. punkts, un lietā „*Medvedyev* un citi”, minēts iepriekš dokumentā, 79. punkts). Tiesa nav sagatavojusi izsmeļošu sarakstu ar tām iestāžu darbībām, kuras Konvencijas 5. panta 1. punkta izpratnē varētu uzskatīt par patvaļīgām, tomēr tā ir norādījusi, ka apcietināšana ir „patvaļīga”, ja, par spīti atbilstībai valsts tiesību aktiem, iestāžu darbība ir bijusi ļaunprātīga vai maldinoša (sk. 1986. gada 18. decembra spriedumu lietā „*Bozano* pret Franciju”, 59.–60. punktu, *Series A*, Nr. 111; un spriedumu lietā „*Čonka* pret Beļģiju”, Nr. 51564/99, 40.–42. punktu, *ECT* 2002-I; kā arī lietā *Saadi*, minēts iepriekš dokumentā, 69. punktu).

b) Vispārējo principu piemērošana lietas faktiem

79. Prasītājs sūdzībā norāda uz īpašo noteikumu iespējamu pārkāpumu pēc tam, kad Šveice viņu bija izdevusi, kā arī uz šāda pārkāpuma sekām, proti, likumības neievērošanu un patvaļīgu rīkošanos, piemērojot viņam par saistību nepildīšanu piespriesto sodu un turpmāku apcietinājumu. Tāpēc Tiesa pārbaudīs, vai apcietinājums saskaņā ar piespriesto cietumsodu, kurš noteikts par konfiskācijas rīkojuma nepildīšanu, atbilst 5. panta 1. punktam, ņemot vērā prasītāja argumentus.

80. Attiecībā uz jautājumu, vai prasītāja apcietināšana saskaņā ar piespriesto sodu par saistību nepildīšanu ir likumīga, Tiesa jau sākumā uzsver, ka šā apcietinājuma pamatā ir miertiesas rīkojums (sk. 37. punktu iepriekš dokumentā). Turklāt Tiesa piebilst, ka 1980. gada Likuma par miertiesu 76. sadaļa nosaka, ka miertiesā ir pilnvarota izdot rīkojumu par saistību nepildīšanu piespriesta soda piemērošanai, ja konfiskācijas rīkojums netiek izpildīts (sk. 56. punktu iepriekš dokumentā).

81. Attiecībā uz prasītāja īpašo sūdzību par īpašo noteikumu pārkāpumu viņa lietā Tiesa norāda, ka šie noteikumi ir izklāstīti Eiropas Padomes Konvencijas par izdošanu 14. pantā (sk. 67. punktu iepriekš dokumentā), proti, līgumā, saskaņā ar kuru Šveice izdeva prasītāju Apvienotajai Karalistei. Attiecīgajā laikposmā šis aspekts bija minēts valsts tiesību aktos, proti, 2003. gada Likuma 151. sadaļā, kas reglamentē izdošanas pieprasījumu Šveicei (sk. 60.–63. punktu iepriekš dokumentā). Tiesa atkārtoti, ka vispirms valsts tiesu uzdevums bija interpretēt un piemērot atbilstošos valsts un starptautisko tiesību aktu noteikumus, tostarp īpašo noteikumu prasības, ko izskata šī Tiesa. Tāpēc tā izvērtēs Augstākās tiesas secinājumus jautājumā par atbilstību īpašajiem noteikumiem prasītāja lietā un pārbaudīs, vai šie secinājumi, ņemot vērā apstākļus, bija pamatoti un nebija patvaļīgi.

---

82. Saistībā ar lietas izskatīšanu tiesā Augstākā tiesa izvērtēja pret prasītāju vērsta izpildes procesa atbilstību Eiropas Padomes Konvencijas par izdošanu 14. pantam un 2003. gada Likuma 151. sadaļai. Tā secināja, ka valsts tiesību aktu ietvaros papildu cietumsods ietilpst sākotnējā spriedumā par pārkāpumu, kas saistīts ar savvērestību apkrāpt valsts budžetu. Tā šādi secināja, jo konstatēja, ka par saistību nepildīšanu piespriests sods ir konfiskācijas rīkojuma neatņemama daļa, kas, kā abas puses bija vienprātis, savukārt neapstrīdami ietilpst sākotnējā spriedumā (sk. 39. punktu iepriekš dokumentā). Tāpēc tā lēma, ka par saistību nepildīšanu piespriestā soda izpilde nav pretrunā Eiropas Padomes Konvencijas par izdošanu 14. pantam vai 2003. gada Likuma 151. sadaļai (sk. 42. punktu iepriekš dokumentā).

83. Tiesa neredz iemeslu nepieņemt Augstākās tiesas konstatējumiem jautājumā par īpašo noteikumu interpretāciju un piemērošanu saistībā ar konfiskācijas rīkojumiem, jo īpaši jautājumā par saistību nepildīšanu piespriestā cietumsoda izpildi saskaņā ar 1988. gada Likuma 71. un 75. sadaļu (sk. 51.–52. punktu iepriekš dokumentā). Tā piebilst, ka izpildes procesā prasītājs bija likumīgi pārstāvēts un viņam bija iespēja sniegt mutvārdu paskaidrojumus (sk. 36. punktu iepriekš dokumentā). Tiesas sēdes noslēgumā Augstākā tiesa sniedza sīki izklāstītu pamatojumu saviem konstatējumiem (sk. 38.–42. punktu iepriekš dokumentā). Tiesa norāda, ka secinājums — cietumsods ir konfiskācijas rīkojuma neatņemama daļa, kas savukārt ietilpst sākotnējā spriedumā, — nav nepamatots vai patvaļīgs, un šajā saistībā norāda uz savu secinājumu *Crowther* lietā, kura minēta iepriekš dokumentā un kurā noteica, ka konfiskācijas rīkojuma izpilde, piemērojot piespriestu cietumsodu, neietver nekādas jaunas „kriminālapsūdzības” izvirzīšanu 6. panta 1. punkta mērķiem (sk. Tiesas sprieduma 25. punktu). Ciktāl tas attiecas uz abu attiecīgo valstu strīdu par to, vai ir pārkāpti īpašie noteikumi, Tiesa piebilst, ka Eiropas Padomes Konvencija par izdošanu neparedz strīdu izšķiršanas mehānismu, un uzskata, ka šai Tiesai nav jārisina būtībā diplomātisks strīds.

84. Attiecībā uz prasītāja argumentu par to, ka viņa apcietināšana ir bijusi iestāžu patvaļa, jo tiesas nav ņēmušas vērā Šveices iestāžu atzinas, Tiesa uzsver, ka viņš Apvienotās Karalistes iestādes nevaino ļaunprātībā vai nodomā maldināt (sk. 38. punktu iepriekš dokumentā). Augstākā tiesa bija īpaši secinājusi, ka Apvienotā Karaliste nav tīši maldinājusi Šveices iestādes, tā vienmēr ir skaidri paudusi savu nodomu un nav notikusi nepareiza vai netaisnīga manipulēšana ar izdošanas procesu vai par saistību nepildīšanu piespriestā soda izpildi (sk. 44. punktu iepriekš dokumentā). Prasītājs atsaucas vienīgi uz to, ka Šveices iestādes ir pārpratušas Apvienotās Karalistes nostāju attiecībā uz izdošanas procesu. Tiesa uzskata, ka visos šīs lietas apstākļos šāds pārpratums nepierāda prasītāja patvaļīgu apcietināšanu. Šajā sakarībā tā atkārtoti uzsver, ka prasītāja apcietināšanas pamatā bija 1988. gada Likuma noteikumi un likumīgs orderis, ko izsniegusi tiesa, kura ir kompetenta izsniegt šādu orderi. Saistībā ar izpildes procesu un attiecīgi izskatīšanu tiesā viņš varēja tiesā pilnīgi apstrīdēt savu lietu (sk. 32. un 36. punktu iepriekš dokumentā). Augstākā tiesa secināja, ka Apvienotās Karalistes iestāžu lūgums par izdošanu ir bijis skaidri izteikts (sk. 40.–41. punktu iepriekš dokumentā).

85. Ņemot vērā iepriekš minēto, Tiesa ir pārliecināta, ka prasītāja apcietināšana ir bijusi likumīga atbilstoši Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 5. panta 1. punkta a) apakšpunktam.

86. Tātad Konvencijas 5. panta 1. punkts nav pārkāpts.

II. CITU KONVENCIJAS PANTU IESPĒJAMĀIS PĀRKĀPUMS

87. Prasītājs sūdzējās, ka īpašo noteikumu pārkāpuma dēļ izpildes process pret viņu ir bijis netaisnīgs. Viņš atsaucās uz Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 1. punktu, kur ir teikts:

„Ikvienam ir tiesības, nosakot civilo tiesību un pienākumu vai viņam izvirzītās apsūdzības pamatotību, uz taisnīgu un atklātu lietas savlaicīgu [laicīgu] izskatīšanu neatkarīgā un objektīvā likumā noteiktā tiesā.”

88. Turklāt viņš sūdzējās, ka ir pilnībā netaisnīgi un patvaļīgi, ka valsts iegūst jurisdikciju pār personu, izmantojot tās izdošanu par vienu pārkāpumu, lai tiesātu par citu. Viņš atsaucās uz Konvencijas 18. pantu, kurā teikts:

„Ierobežojumi, kurus šī Konvencija [konvencija] pieļauj attiecībā uz minētajām tiesībām un brīvībām, netiks pielietoti [izmantoti] citiem mērķiem kā vien tiem, kam tie ir paredzēti.”

89. Tiesa ir pieņēmusi Augstākās tiesas secinājumu, ka lēmums izpildīt par saistību nepildīšanu piespriesto cietumsodu nav pretrunā īpašiem noteikumiem. Attiecīgi, ņemot vērā visus tās rīcībā esošos materiālus un ciktāl iesniegtie jautājumi ir tās kompetencē, Tiesa uzskata, ka pretēji sūdzībās minētajam Konvencijā vai tās protokolos noteikto tiesību un brīvību pārkāpums nav konstatējams. Tāpēc iesniegtās sūdzības ir pasludināmas par acīmredzami nepamatotām un nepieņemamām saskaņā ar Konvencijas 35. panta 3. un 4. punktu.

ŠO IEMESLU DĒĻ, TIESA VIENPRĀTĪGI

1. *Pasludina* prasību saistībā ar Konvencijas 5. panta 1. punktu par pieņemamu, savukārt pārējo pieteikuma daļu par nepieņemamu;

2. *Uzskata*, ka Konvencijas 5. panta 1. punkts nav pārkāpts.

Sagatavots angļu valodā un paziņots rakstveidā 2012. gada 10. aprīlī saskaņā ar Tiesas reglamenta 77. panta 2. un 3. punktu.

Lorens Ērlijs
sekretārs

Lehs Garlickis
priekšsēdētājs